

Hoe het was (164)

Deze week was ik ernstig op zoek naar een grote usb-stick. Niet een fysiek grote, maar eentje waar veel geheugen op kan. Hoewel ze van mij die stickies wel groter mogen maken. Ik ben ze altijd kwijt of ze glijden tussen de zitting van mijn bank of zo diep in mijn handtas dat zoeken zinloos is.

Afijn, ik had pas mijn rommel opgeruimd dus ik wist waar mijn stickies waren. Maar op welke geheugenkaart nog genoeg memory stond om mijn gedichten (want die wilde ik save en kopiëren) te save, was onbekend.

Dus een voor een prikte ik die dingen in mijn laptop. Meestal stond er niet veel bijzonders op: een oud werkstuk van onze jongens (kunnen jullie die voor mij printen, het moet morgen mee), wat haaksels en uiteraard foto's.

En dan heb je me. Heerlijk vind ik het om door die databank heen te scrollen. Voordat ik verder vertel moet ik ff wat achtergrond info delen. Ik schreef er ook al eerder over. In vroeger tijden zijn we vaak naar Ouddorp op vakantie geweest. Afgelopen zomer met onze jongste. Van deze vakanties genoot ik het meest en ik baal dat het voorbij is.

Nu terug naar het stickie: ik scrolled lusteloos door de files heen toen er ook foto's op mijn scherm verschenen

van zo'n 13 jaar terug. Onze schatjes in Ouddorp. Zo leuk om te zien! Ik pinkte zelfs een traantje weg. Mag ik nog even terug?

Natuurlijk moest ik elke foto zien en genoot ik van de herinneringen. Zucht! Als ik had geweten dat het zo snel voorbij was en dat ze zo goed terecht zijn gekomen, had ik nog meer genoten.

Net als Wim Sonneveld ooit zong: het dorp, ik weet nog hoe het was. Ik herken de melancholie. De vakanties, ik weet nog hoe het was. Zucht! Geniet zolang je kunt! Zolang je leven is gegund!

Natuurlijk moest ik er een gedicht over schrijven. Dat geeft lucht (een beetje).

Hou je haaks!

Annet van Ballegooijen, 28062024